

Les primaveres

Salem Zenia

1. Injustícia

No atieu la injustícia
entre els homes
Ja arribarà el temps
dels canvis
i al culpable se l'assenyalarà
per les seves malifetes.

2. Octubre

Amarga epopeia
quan la ràbia creix
Les boques escridassen
Els cors acaben vessant

La sang bullint
brolla a l'octubre
Els innocents cauen
Ô poble malaurat!

Encara no s'ha assecat la primera sang
i ja la tornes a espargir
La teva revolta es va sufocar
en un profund toll de sang.

3. Dolor

De pares a fills naixerà
una nova generació
una nova era
d'ecos que retronen
L'esperança retrobada
farà fora totes les pors
el poble ja està preparat
per seguir el seu camí

El passat s'oblida de pressa
com també les llàgrimes
tot s'ha de tornar a fer

amb dolor

Tu et mantens dempeus
en un bassal de sang
Ô home lliure no et trenquis l'espina
fins a la victòria final

4.Aquesta mort que ens sotja

Aquest cop la cosa és greu
fa mala pinta
l'enemic ens és desconegut

Una desgràcia ens ha vingut
de fora, vivent
les tenebres l'escortaven

Sota l'ombra de la mort
sobrevivim
al malson de les bales que xiulen

Unes bales que ens roseguen la carn
perquè no volem abdicar
davant dels que tenen per món una estora

Van venir en nom de Déu
per abastar-vos
Ô intel·lectuals!

Amb la mort a la falda
us han tallat les llengües
Pobres artistes!

A més de les nostres misèries
Us hem d'aguantar les desgràcies
Colla de malvats

Heu matat l'esperança
Ens heu esquinçat el cor
Assassins!

Si els estels s'apaguen
qui farà costat a la lluna?
Si les flors es marceixen
us penseu que la palla florirà?
Si els cors tenen pena
és perquè una desgràcia els ronda
Si els ocells viuen en gàbies
la vida esdevé més trista
Si ells maten els artistes
qui cantarà l'amor?

5. Maten en nom de Déu

Aquell dia d'infortuni
els ulls miraven a terra
els cors es socarrimaven
nosaltres blasfemàvem
i vam insultar Déu

Aquell dia de malastrugança
els ulls s'encegaren
els cossos s'assecaren
les llàgrimes s'acabaren
i vam assenyalar Déu amb el dit.

Aquell dia d'entranyes esguerrades
els nostres vestits varen caure
les nits foren blanques
els cors s'esquinçaren
i vam quedar en mans de Déu

Aquell dia caòtic
vam prendre consciència
que volem dir no al camí que han pres
perquè ells maten en nom de Déu.

6. L'ànima de la papallona

L'ànima de la papallona
no coneix cap frontera
qualsevol flor li pertany

Voleia lliure
cap cel·la no la detura
sobrevola tots els camps

Amb un cor sempre joiós
oblida els dies macilents
no coneix ni mal ni mentida

L'amor que compartia
amb esperança
es va crebar a la primavera

L'ànima d'aquella papallona
que odia els sentinelles
només viu de llibertat

L'ànima d'aquella papallona
sembradora d'amor, un dia infaust
es topà amb l'odi

Fulminada, abatuda, estirada
a terra talment una estaca

i amb les ales al seu costat esmicolades

7.Heu lligat Déu amb un coble

Heu fet de l'home un sac vell
i li heu posat una pedra a la boca
Amb vosaltres cap pau no és possible
L'esperança ha volat cap a un altre paratge
No teniu cor sinó un manyoc de punxes
Heu fet de les nostres vides un fil d'espasa
Heu posat el món en una saca
I heu lligat Déu amb un coble.

8.Què és la nostra joventut?

En uns braços afamats
jugàvem
En una casa oberta als quatre vents
vivíem
Enmig de fums irritants
ens arrossegàvem

Què és la nostra joventut?

Ens vénen a sobre uns mals dies
de penes i de treballs
contra els nostres fràgils esquelets
d'espalles caigudes
de rostres descarnats
com si fóssim vells

Què és la nostra joventut?

Una flor de gira-sol
que trobem amb alegria
Estupenda era aquella època
Ens fèiem grans, érem feliços
Però el temps d'una brasa
i ja ens hem tornat ancians

Què és la nostra joventut?

Ô cap meu de cabells blancs
ensenya'm vull saber
si sóc com els meus semblants
o bé sóc diferent
perquè la joventut que em cantaven
jo mai no la vaig conèixer.

9.Mirada en passat

He mirat el passat
amb uns ulls plorosos
La meva vida és una llegenda
El temps m'ha macerat la carn
Després d'alts i baixos
m'hi apropo, i ella em rebutja.

10.Vivim de llibertat

Ô flors de la perera
que s'enduen els vents
Aquest és el destí
de l'home lliure
La llibertat que apaivaga els cors
fa que corrin els cavallers
Vivim de llibertat
xuclada de la mare
qui la perd es torna malalt
la seva ànima se li escapa esmicolada.

11.Poema

Quan la ràbia ens ofega
ens acovardim
Defugim els camins
aquells camins
que giravolten
No oblidem
que amb tu emergim
que amb tu ens expandim
Perquè junts hem fet una passa
ô poema!

12.Vomito

Vomito
aquest tuguri
que se m'ha tornat presó

He deixat anar
un sospir
que m'escanya

He escopit
tot de misèries
i amb elles el meu cor

13.On ?

Incomprens
ple d'anhels
jove
El cor ferit
nafrat
Les ràbies s'acumulen
M'ofego
Calen dir tantes coses
Bé marxariem ja
però el camí no porta enlloc

14.Viure lliure

Tant se val la gana que m'estiregassa
Tant se val que mengi herba
a l'ombra o bé sota la brisa
Tant se val si tinc un llit de palla
o bé si dormo a terra mateix
i el cel és la meva flassada
Tant se val si estic malalt
Tant se val si vaig despullat
sota un sostre que regalima
Tant se val si visc en una jungla
o bé en una caverna
mentre pugui viure lliure!

15.Vida meva

Quan et tinc lluny dels ulls
ja no té sentit la vida
El sol ja no és sinó un astre
l'amor no és més que un mot
i les flors tan sols són palla
M'has penetrat i has aconseguit
que naixessin primaveres a dintre meu
Has donat un sentit al sol
l'amor s'ha tornat poema
i tu has esdevingut vida.

16.Em vaig tornar pedra

Em vaig tornar pedra
per aguantar-te els insults
Em vaig tornar riu
per aguantar-te els escups
Em vaig tornar mur
per aguantar-te els cops
Em vaig tornar pell

per aguantar el fred
Em vaig tornar ferro
per aguantar la calor
Em vaig tornar mar
per aguantar-te les ràbies
Em vaig tornar boig per tu

Translated by Ricard Ripoll